

2015:20**Interpellation av Maria Danielsson (SD) om
tiggeriförbud**

Dnr 107-497/2015

Ett förbud mot tiggeri i Stockholms Stads ordningsstadgar är vad majoriteten av stockholmarna vill se. Sverigedemokraterna lämnar in en motion måndagen 30 mars i Stockholms Stadshus där vi yrkar på att stärka stadens ordningsstadgar att inkludera ett förbud mot tiggeri. Sedan kan vi börja prata om att hjälpa på plats. För dem som vill. Man bygger ett hus med grunden först.

Att som socialborgarrådet Larsson (MP) föreslår i SvD Brännpunkt (16/3) att ”många stockholmarna vill göra något när de nu står öga mot öga med diskriminering och fattigdom” må stämma, men vi avhjälpas inga strukturella problem i tiggarnas hemländer genom att tillåta ett fåtal av de som är extremt fattiga och diskriminerade att tigga på våra gator. Inte heller fler härbärgen löser några som helst problem. Det förlänger endast lidandet och hemländerna kommer undan att ta tag i problemen. Att stockholmarna vill göra något för de allra fattigaste betyder inte att de vill att de tigger i Stockholm, bor i tältläger och utgör enorma sanitära problem. Sammanlagda kostnader för staden att hantera tiggarna är tiotals miljoner kronor. Per år. Bara gatusaneringen kostade 2,5 miljoner kronor under 2014. Stockholmarnas skattepengar.

SD är inte främmande att hjälpa på plats, såsom MP föreslår. Det är för övrigt exakt samma argument som vi använder när det gäller att hjälpa flyktingar på plats istället för att fortsätta ta emot extremt många i Sverige till absurda summor. Det finns uträkningar som visar att om vi la samma summa som vi idag spenderar på invandringen i Sverige till UNHR så skulle vi kunna hjälpa en stor andel människor på flykt. I hela världen. De pengar vi idag lägger på gatusanering, avhysningar, härbärgen och hemresor för EU-migranterna i Stockholm skulle kunna göra stor skillnad som direkta insatser i hemländerna. Absolut. Lagstiftningen förbjuder dock kommuner att skicka bistånd till andra länder. Att kommunen däremot kan samarbeta med civilsamhället för att hjälpa i hemländerna, såsom Larsson föreslår, är inget

främmande för SD. Dessutom skulle vi ha mycket fler resurser till detta arbete när vi förbjudit tiggeriet i Stockholm. För övrigt har Rumänien sedan länge ett tiggeriförbud.

Det vi inte kan acceptera är dock att inte börja med det uppenbara. Förbjuda tiggeriet. Grunden är vad stockholmarna vill. Politik är att ta hänsyn till och driva politik som medborgarna önskar. Sedan kan medborgarna och politikerna i staden som så vill engagera sig i projekt för att hjälpa de 40 % av Rumäninens befolkning som lever i absolut fattigdom. De kan bygga vidare på huset när grunden är cementerad. Jenny Sonesson (FP) i SvD Brännpunkt (17/12 2014) var inne på vår linje: ”Om Rumäninens politiker inte visar verklig förändringsvilja måste diskussion föras om landet kan vara med i EU...” Det skulle sannerligen sätta press på dem. Liksom Stockholm inte kan acceptera att människor tigger här kan vi inte heller acceptera att hemländer inget gör. I båda fallen är frågan densamma, om välviljan och tålmodet prövas så till den grad kanske vi ska förbjuda tiggeriet och exkludera Rumänien från EU?

Den frågan som ligger inom vår ram i kommunen är ett tiggeriförbud. Tiggeri kan aldrig leda till att fattigdom och diskriminering någonstans minskar. Det cementerar utanförskapt för dessa människor, är djupt ovärdigt och jag som stockholmare vägrar bidra till det.

Hur ställer sig borgarrådet Larsson till att förbjuda tiggeriet? Och om nej, varför? Tror Larsson verkligen att fler härbärgen, fler resurser till EU-migranter kommer att lösa fattigdomen för miljontals människor i östra Europa? Är det verkligen stockholmarnas ansvar? Varför behöver så kallade EU-migranter inte följa Stockholms ordningsstadgar, liksom alla andra människor?

Stockholm den 17 mars 2015

Maria Danielsson